

27

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MIRCEA BRATEȘ

ASTRIDA

★★★

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

MIRCEA BRATEŞ

ASTRIDA

* * *

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
27

LUCRĂRILE CARE VOR APĂREA IN COLECŢIA „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"

Nr. 28–29–30–31–32–33– „SFÎRŞITUL ORAŞULUI SUBTERAN" – roman de I. Kalniţki (traducere din limba rusă)

PARTEA A III-A

Capitolul XIV

MISTERUL MAŞINII DE TRADUS

Sergiu îşi reveni cu greu şi, stăpînindu-şi frica, o privi pe Astrida. Aceasta manevra tăcută aparatele de bord.

Cele treizeci de minute trecuseră pe neobservate; antrenat în deslușirea unor întrebări care se amestecau într-un ritm sălbatic, necontrolat, uitase să se informeze asupra felului cum era alcătuită nava care avea să-l depună, după un timp atît de scurt, pe scoarța unui asteroid — sau mai bine zis a ceea ce rămăsese din acesta — aflat la douăzeci de mii de kilometri.

Dacă ar fi izbutit s-o facă pe Astrida — care de la plecarea navei intrase într-un mutism complet — să vorbească, ar fi aflat că mersul călătoriei nu fusese chiar atît de simplu. Manipularea aparatelor de bord era aparent ușoară și repeziciunea cu care fusese imprimată viteza celor patruzeci de mii de kilometri pe oră, care erau necesari la începutul călătoriei — pentru că numai astfel nava izbutise să învingă puterea de atracție a pămîntului și să intre în spațiul cosmic — Sergiu nu o simțise. Lipsa de gravitate fusese și ea compensată și nu existase dealtfel nici momentul, atît de drag scriitorilor de aventuri interastrale, cînd corpul își pierde din greutatea sa și începe să plutească împreună cu farfuriile, iar lichidele din sticle nu mai vor să curgă. Toate acestea Sergiu nu le văzuse, nu le simțise. Într-un cuvînt, simțurile sale nu le înregistraseră, pentru că mintea celor care construiseră acest mijloc de locomoție prevăzuse toate aceste modificări și incidente posibile.

Astfel îmbrăcămintea celor doi, ale cărei fibre erau din material magnetic, lua parte — împreună cu elementele aflate în podeaua și pereții navei și împreună cu mișcarea de rotație imprimată navei în momentul cînd aceasta rupsese lanțul invizibil care o lega de pămînt — la crearea unei situații normale care făcuse posibilă o călătorie lipsită de întîmplări nedorite.

Cînd întrebase uimit: „Dar negatronul?", nu se gîndise că peste cîteva ore, cînd va fi aflat misterul pe care-l bănuia că se ascunde în spatele acestei denumiri, avea să descopere pe dată și pricina vitezei obținute de navă, și mecanismul ei de conducere, și multe alte date necunoscute ale ecuației pe care acum zadarnic voia s-o rezolve.

Încercă totuși s-o întrebe pe Astrida:

— Dar mașina aceasta... cuburile luminoase? Cum de se poate traduce atît de ușor... și doar cu un aparat atît de mic?...

— Pînă nu de mult, mașinile construite de noi, răspunse aceasta, executau diverse calcule, cît de complicate ar fi fost acestea, și erau în așa mod construite încît puteau să execute orișice manevră. Aceasta din urmă, fie că o dictam noi, indicațiile noastre fiind imprimate într-un anumit fel în interiorul aparatului, fie că, prin crearea anumitor mecanisme, mașina era în stare de multe lucruri pe care un om singur cu greu le-ar putea face.

La un moment dat, parte din savanții noștri care au încercat să obțină o legătură cu voi, pămîntenii, au izbutit să prindă undele ultrascurte reflectate de planeta voastră.

Și, de abia în urmă cu cîțiva ani, receptoarele noastre negatronice au prins detalii deosebit de amănunțite asupra vieții desfășurate pe pămînt...

La început foarte vag, apoi din ce în ce mai clare, mesajele voastre radiofonice ce întrebuințau unde ultrascurte... se înregistrau zilnic pe ecranele noastre.

Între timp, Astrida dîndu-i lui Sergiu cubul luminos, se aplecă ușor și începu să manevreze cîteva din butoanele aparatului, pentru a-i demonstra modul de funcționare.

— Mașina de tradus are cinci benzi magnetice, pe care se imprimă în prealabil, pe bază de sarcini negatronice, „vocabularul" său.

Pe această mașină de tradus s-au scris aproape trei sute de mii de cuvinte din cele treizeci de limbi mai însemnate pe care voi, pămîntenii, le-ați transmis.

Partea aceasta — continuă Astrida descoperind ușor un căpăcel al cubului îndărătul căruia se învîrteau patru motorașe minuscule — are patru tambururi magnetice care se învîrtesc cu o viteză atît de mare încît cuvintele care se imprimă prin magnetizare pot fi citite într-a patruzecea miime de secundă.

În ultimul timp am izbutit să reducem enorm dimensiunile mașinii, care, precum vezi, e portabilă, zise Astrida arătînd spre cubul ce-l avea din nou la cingătoare. Acum ea înregistrează și traduce automat cuvintele pe care le pronunță vocea omenească, fiind deosebit de sensibilă la modulațiile acesteia.

— De altfel, răspunse Sergiu rîzînd ușor, din moment ce, cu excepția unor mici greșeli de traducere, vă înțeleg atît de bine, proba e făcută.

O nouă zdruncinătură îl făcu pe Sergiu să închidă ochii pentru o clipă și să strîngă pleoapele, dar cînd îi redeschise, un dans ciudat al stelelor pe cerul negru, toată această drăcească rotire care continua, îl făcu să se întoarcă din nou întrebător spre Astrida. Și de abia atunci, manevrînd fără zgomot aparatul ei de tradus, Astrida îi spuse:

— Pînă acum am călătorit fără reactoarele auxiliare, deoarece, neavînd de învins rezistența aerului, dincolo de atmosferă, am folosit numai reactorul principal. Acum însă dacă nu frînam mersul rachetei, ne-am fi prăbușit, sfărîmîndu-ne de Hallux. Dar atenție! Ne apropiem!

Într-adevăr, privind prin peretele transparent, Sergiu zări apropiindu-se de el masa planetei necunoscute. Senzația ciudată de nemișcare în spațiu, pe care o încercase din momentul cînd — o dată învinsă forța gravitației pămîntești — Astrida oprise propulsoarele, începu să dispară. Iar planeta de sub el să crească, să crească și să se apropie vertiginos.

Cînd Astrida îl făcuse atent că se apropie de Criterion, Sergiu se înfioră. Avea să vadă, avea să calce pe scoarța celui de-al doilea satelit! Visa sau totul se întîmpla aievea? Ce-ar spune Mironescu? Ce-ar spune... acum?

Se ridică în picioare în momentul cînd zumzetul regulat al reactoarelor se auzi din nou.

— Ce se întîmplă acum?

În timp ce manipulase cîteva butoane ale mesei de comandă, Astrida tăcuse. Apoi, luîndu-l ușor de braț pe Sergiu, îl duse lîngă peretele transparent de unde se putea zări Criterion.

Forma lui într-adevăr ciudată, asemănătoare cu imaginea pe care Sergiu o văzuse împreună cu toți pămîntenii, se mărea treptat, pe măsură ce racheta cobora.

Criterion se apropie amenințător. În momentul acesta, propulsoarele auxiliare sforăie puternic, iar nava se întoarce, așezîndu-se în poziție de coborîre. După ce execută o rotație completă și vîrful ei începe să privească de astă dată spre pămîntul care se zărește departe de tot îmbrăcat în mantia sa atmosferică, propulsorul principal își vestește și el prezența prin zumzetul său ritmic apropiat.

Prin transparența vîrfului rachetei, pătrunde lumina orbitoare a soarelui, a stelelor și a pămîntului, care strălucește neclintit pe smoala neagră a cerului. „Parc-ar fi luna, văzută de pe pămînt — gîndește Sergiu. Dar cu cît mai mare!"

Și în timp ce primul pămîntean își vede planeta reflectînd razele soarelui, la o distanță de douăzeci de mii de kilometri, nava cosmică se așază cuminte pe cele trei picioare.

Sergiu e pe Criterion. Ceasul-brățară arată patru și treizeci de minute.

Capitolul XV

PATA GALBENĂ

După ce-și luară rămas bun de la profesor, care-i primise cu atîta bunăvoință, cei trei prieteni plecară, hotărîți să se întoarcă în seara aceleiași zile, pentru ca să zărească, fie și pentru o clipă, secretele pe care le ascundea satelitul și poate pe Sergiu...

Cu puțină vreme înainte de ora fixată, în timp ce sute de telescoape presărate pe întregul glob pămîntesc își verificau coordonatele, soții Șerban și Nardina, care rezistase cu greu orelor care o despărțeau de întîlnirea la care fusese chemată, intrară pe poarta observatorului central.

Imensa clădire îmbrăcată în marmură albă adăpostea într-unul din colțurile sale un turn, a cărui siluetă zveltă se profila armonios pe cerul senin. Cupola deplasabilă a acestuia strălucea în bătaia razelor de lună asemenea unui licurici uriaș care, urcat sus de tot, clipea neastîmpărat în așteptarea celor ce aveau să vină.

Cei trei invitați neobișnuiți fură de îndată primiți de profesor, care, înconjurat de un grup numeros de cercetători, avea să conducă observațiile din această seară.

În clipa cînd ei intrară în marea sală a observatorului, profesorul le ieși în întîmpinare cu brațele larg deschise.

— Sînteți punctuali, și acest lucru mă bucură în mod deosebit! După cum vedeți, spuse el întinzînd brațul spre sala în care se aflau, totul e pus la punct. Să mergem să vă dau unele explicații! Haide, Nardina, capul sus! Ai emoții? șopti el aplecîndu-se spre urechea fetei

Într-adevăr, imensitatea sălii, impresia de majestuos, de monumental, pe care ți-o inspira acest laborator de cercetare a misterelor cerești, te cuprindea de îndată ce pășeai cele cîteva trepte largi care străjuiau intrarea.

Dacă Nardina se lăsase copleșită de emoția ce o resimțea și, din această cauză, călca pe vîrful picioarelor ca un copil care pășește în țara minunilor, explicația faptului era desigur deosebită. Emoția pe care o încerca se datora și nerăbdării care o frămînta și care îi punea nenumărate întrebări la care răspunsurile veneau greu sau nu puteau să vină deloc.

Desigur că în naivitatea ei bănuia că... dacă n-are să-l vadă pe Sergiu în rotocolul de cer pe care telescopul avea să-l apropie de ea, dar... poate... totuși va zări trecînd... așa, doar... pentru o clipă, racheta în care se afla și dînsul. Sau cine știe ce surprize o mai pot aștepta?!

Șerban, pe de altă parte, se lăsase cuprins de curiozitatea crescîndă, care, după ce-l făcuse să amîne o întîlnire importantă pentru a nu întîrzia la aceasta de aici, îl împingea acum să cerceteze cu o atenție deosebită încăperea în care se afla. Într-adevăr, în timp ce Cela împreună cu Nardina, strîngîndu-se una lîngă alta, înfricoșate parcă de ora care se apropia, îl urmau la tot pasul pe profesor, iar acesta urmărea pregătirile febrile care aveau loc, Șerban, de unul singur, se furișase lîngă colonada din mijlocul sălii și de aici începu să examineze îndeaproape aparatele și pe cei care se pregăteau să le manevreze.

Sala în care se aflau cei ce peste cîteva clipe aveau să cerceteze cerul în căutarea unui satelit grăbit era impresionantă prin înălțimea ei. Plafonul în formă de cupolă era înălțat cam la douăzeci de metri și se sprijinea pe un șir de coloane care contrastau prin zveltețea lor cu masivitatea agresivă a zidurilor din jur. Acestea, căptușite cu o marmură albă, în care jocul vinișoarelor sîngerii se împletea cu strălucirea prafului de aur care încadra fiecare placă uriașă, se ridicau drept, măreț, spre aceeași cupolă albă.

În mijlocul sălii, a cărei podea era căptușită cu carouri mari alb-negre din mozaic plastic, acoperit cu o pătură groasă

de cristalit lucios, se înălța o rotondă în interiorul căreia treptele largi se întîlneau într-o spirală elegantă ce se termina pe platforma superioară.

Telescopul, sprijinit pe doi piloni de oțel masiv de un albastru închis, părea un tun căruia un artilerist glumeț îi aruncase în spinare două cocoașe lunguiețe și pestrițe. Sub picioarele pe care se sprijinea țeava lungă a acestui uriaș ochi artificial se putea zări o plasă metalică cu ochiuri largi, în fața căreia se amestecau, împletite din diferite materiale, cîteva rînduri de aparate ciudate, de mărimi variate și culori țipătoare. Unele păreau oglinzi de mărimea unui degetar obișnuit și altele își desfăceau foile metalice aidoma unei flori stranii care crescuse aci, neștiută de nimeni.

Pe un balcon masiv, situat la cîțiva pași îndărătul acestui puternic piedestal, se desfăceau cîteva brațe, ca niște degete uriașe ale căror articulații erau mobile — două, patru, zece... încerca Șerban să le numere desprinzîndu-le din noianul de aparate ciudate legate de acest tablou — și la capătul cărora erau așezate o serie de plăci verzui de mărimea unei roți obișnuite.

Acestea constituiau cele cîteva ecrane mobile, care multiplicau, mărind și mai mult, imaginea pe care țeava tunului uriaș și rețeaua complicată de oglinzi și lentile care se adăposteau discrete în pîntecele lui o culegeau de pe firmamentul întunecat, presărat cu luminițele gălbui-albastre ale stelelor și planetelor.

În fața celor zece cercuri oarbe, pe care, peste cîteva clipe, avea să apară cortina cerului, se afla un rînd de fotolii late, comode, în care urmau să ia loc invitații din această seară. Articulațiile mobile ale ecranelor puteau, datorită unor manete a căror manevrare deosebit de simplă se făcea din dreptul scaunelor tapisate, să fie coborîte sau urcate, mișcate spre dreapta sau spre stînga, într-un cuvînt, puteau fi potrivite cu ușurință după dorința celui ce privea.

În spatele șirului de fotolii se afla o masă de comandă unică, pe care se puteau zări cîteva ochiuri albe în orbita cărora zăceau nemișcate obișnuitele ace indicatoare, carcasa groasă a unui bec roșu și trei butoane simple care permiteau — cu ajutorul unui microfon minuscul îngropat și el în mijlocul celor cîteva ochiuri albe — să se țină legătura cu conducătorul mecanic al giganticului telescop electronic.

În cele din urmă sosise momentul mult așteptat! Șerban se mișca încă grăbit de la un aparat la altul, se uita la ecranele cărora căuta să le descopere străfundurile oarbe, urca și cobora scările, pentru ca, în sfîrșit, dîndu-și capul pe spate, să caute să urmărească detaliile țevii uriașe întinse spre cer. Între timp, profesorul Mironescu făcuse același drum, calm, însoțindu-și vorba de gesturi domoale, largi, explicînd celor două femei care-l urmau rostul fiecărui aparat, al fiecărei rotițe, manete sau buton.

Socotind că satisfăcuse în cele din urmă, măcar în parte, curiozitatea celor trei invitați ai săi, îl chemă pe Șerban care în momentul acela rezista cu greu tentației copilărești care îl îndemna de cîteva clipe să apese pe butonul mare și lat al

unui aparat, care semăna la fel de bine cu o lampă de noptieră sau cu un suport de haine.

— Nu pune mîna, doctore! exclamă jumătate în glumă jumătate în serios profesorul. Nu ai mănuși sterile — continuă el să glumească — și cine știe ce poznă îmi faci!

— M-ați prins și... ați ghicit în același timp! Eram cît p-aci s-o fac — zîmbi acesta puțin rușinat și, aplecîndu-și capul între umeri, începu să urce scara spre cei trei care se aflau sus pe platforma telescopului.

— Vino repede, căci peste cîteva clipe începem — mai adăugă către dînsul Mironescu.

Între timp, grupul de asistenți și invitați străini își făcură loc pe fotoliile largi. Nardina și Cela se așezară pe o banchetă căptușită cu piele moale care se afla în dreptul mesei de comandă. Vlad Mironescu le făcu un semn amical din cap și în clipa următoare, în timp ce șușotitul care animase grupul celor care așteptau încetă, ridică ușor mîna dreaptă.

Lumina strălucitoare care scălda monumentala sală se pierdu treptat, iar cele cîteva becuri lunguiețe ai căror vapori de mercur reflectau o lumină pală, oscilantă, se aprinseră în jurul rotondei și pe scările platformei. De îndată ecranele se luminară și ele, căpătînd o strălucire verzuie, iar fața profesorului, care, cuibărit în fotoliul cu spătar înalt, urmărea mersul acelor mesei de comandă, se aprinse toată îmbujorată ciudat de reflexele pe care le arunca unicul bec aprins în fața sa.

La comanda pe care o șoptise, bolta sălii se desprinse încet, alunecînd înlături fără zgomot, iar o boare de aer rece pătrunse brutal în sală, mîngîind frunțile aprinse ale celor ce așteptau cu nerăbdare imaginea pe care urma să o prindă în retina sa uriașă telescopul electronic.

În timp ce profesorul continua să șoptească în fața microfonului minuscul, tunul se urcă din ce în ce mai sus, zgîriind aproape cu fruntea sa cerul, care, asemenea unei plase întunecate, acoperea gaura de curînd căscată în plafon.

— Treisprezece... nouă și cinci... douăzeci și trei...

Profesorul continua să conducă, glasul său monoton străpungînd ușor tăcerea deasă care se așternuse.

Între timp, din tubul uriaș pe care invitații îl văzuseră în momentul intrării în sală, începu să urce spre vîrf un altul mai subțire; apoi acesta născu altul, mai subțire, și mai înalt, și mai greu de urmărit, iar acesta, la rîndul lui, altul. În cele din urmă, telescopul electronic cu cele două cocoașe întunecate semăna cu o girafă, al cărui gît lung, scos prin fanta plafonului, cerceta cu atenție pătratele mici de cer întunecat.

— Unsprezece... zenit...! continua profesorul.

Nardina își simțea inima bătînd să-i spargă pieptul. Căută zadarnic să pătrundă dincolo de aburul verzui care oscila straniu în irisul uriaș al ecranului pe care îl trase în neștire spre dînsa. Mîna făcută pumn și-o dusese involuntar la gură și, asemenea unui copil înmărmurit în fața unui spectacol care depășește așteptările sale, își mușca încet, de emoție, degetele.

— Atenție! Deriva zero... opt nouă! Clar și priză! Simultan! spuse de astă dată ceva mai tare profesorul.

În clipa următoare, pe ecranul din fața Nardinei, fumul verde dispăru, și în locul lui se zări o pată galbenă presărată cu alte mici pete cenușii.

O secundă. Mai puțin chiar. Și cînd Nardina se aplecă, cu răsuflarea întretăiată, aproape de sticla obiectivului, în clipa cînd, strîngînd convulsiv în dinți degetele lipsite de sînge, căutase să străpungă cu privirea tainele petei galbene, aceasta se desfăcu deodată în mii de bucăți...

Și într-o fracțiune de secundă, înainte ca imaginea să fi dispărut definitiv, Nardina mai avu timp să vadă o altă pată — de astă dată neagră-cenușie — care, asemenea unei jerbe uriașe apăru brusc pe fondul galben al imaginii și apoi se întinse ca marginile neregulate ale unei pete de cerneală...

Și în clipa cînd, la mii de kilometri, Sergiu se prăbușea însîngerat pe podeaua navei legate încă de Criterion, Nardina privea uimită pata galbenă, fără ca să bănuiască tragedia ce se desfășura în adîncurile acesteia.

Capitolul XVI

PRIMEJDIE DE MOARTE

În momentul cînd scara, desfășurîndu-se, începu să se clatine de-a lungul picioroangelor pe care stătea sprijinită racheta, Sergiu se pregăti de ieșire.

Își strînse cureaua de metal gros și-și îmbrăcă globul cefalic, cu aceleași gesturi pe care le făcea și Astrida. Își dădu seama curînd că prin orificiile din dreptul urechilor putea distinge perfect glasul acesteia. O membrană plastică ce asigura etanșeitatea balonului unde pătrundea gazul respirator permitea în același timp transmiterea sunetelor. Același orificiu și același mecanism adaptat cartușului de filtraj din dreptul gurii permiteau celor doi să vorbească, iar sunetelor să iasă nestăvilite, fără ca prin aceasta respirația să fie primejduită cu nimic.

— Trebuie să strîngi bine butoanele globului cefalic! Să fii prudent, și mișcările să nu fie prea repezi. Respiră rar, ușor și nu scoate masca. N-ai putea să trăiești fără ea decît zece, cincisprezece minute. Pătura de atmosferă pe care rămășița lui Hallux a mai păstrat-o este extrem de rară...

— Și ia seama, mai adăugă Astrida, vom fi mai ușori decît pe pămînt, dar după primii pași îți vei putea adapta singur mersul.

Sergiu deschise ușa și privi, de la înălțimea la care se afla, scoarța planetei pe care îl depusese nava. În josul scării zări atunci o siluetă îmbrăcată la fel cu ocupanții navei și care, făcîndu-le un semn amical, sprijini scara care se clătina din cauza unui vînt puternic ce începuse să bată.

Pe Criterion era „zi" ; o zi luminoasă și de ajuns de caldă. În bătaia soarelui arzător, pămîntul dispăruse la fel ca stelele.

Astrida coborî prima și după ce puse mîna pe umărul

tatălui ei strîngîndu-l afectuos, îi făcu semn lui Sergiu, care coborî greoi, neobișnuit cu greutatea costumului.

După ce bătrînul îl intîmpină cu același gest prietenesc care — după cum află Sergiu mai tîrziu — reprezenta echivalentul strîngerii noastre de mînă, rămaseră o clipă toți trei privindu-se.

Sergiu putu observa prin transparența globului cefalic al costumului pe care-l purta bătrînul savant capul acestuia, înconjurat de un păr alb argintiu, lăsat să crească în voie.

Fața, de o distincție deosebită, avea aceeași caracteristică, care-l izbise pe Sergiu și atunci cînd o privise pe Astrida. Ochii, de un albastru deschis, erau mai depărtați decît ai noștri. Poate că mai depărtați chiar decît cei ai Astridei. În rest, nasul rectiliniu, trăsăturile limpezi ale feței ușor zbîrcite pe la colțurile buzei și ale ochilor, pomeții foarte proeminenți nu te puteau face să ghicești vîrsta eminentului savant. Statura sa înaltă, dreaptă, fără urmă de gheb sau încovoierea atît de caracteristică bătrînilor de pe pămînt, crea impresia de masivitate pe care ți-o inspira prezența singurului bărbat care supraviețuise catastrofei.

Spectacolul ce se înfățișa însă privirilor lui Sergiu — care, după ce-l examinase cu atenție pe bătrînul Gnox, se întorsese spre peisajul ce-i înconjura — nu fu deloc la fel de reconfortant. Întinderea pustie, sumbră, cenușie contrasta puternic cu lumina care inunda platoul pe care poposise nava. Pe întreaga întindere, atît cît se putea vedea cu ochiul liber, totul era pîrjolit, distrus, prefăcut în cenușă; o cenușă măruntă asemănătoare scrumului de țigară.

Platoul era brăzdat de crăpături uriașe, în spintecătura cărora se căscau prăpăstii adînci, rămășițe de ziduri scorojite și frînturi, cioturi informe de scoarță care fusese ridicată sălbatic și zvîrlită la distanțe mari. Întregul tablou striga parcă moartea, care nimicise totul în calea ei.

Din adîncuri, printre șuvițele de înveliș răsturnat, Criterion răsufla adînc și greoi aburi denși, cenușii, cu miros de pucioasă. Sergiu se întoarse înfiorat spre cei doi care-i urmăriseră privirea.

— Așa-i că nu e prea înviorătoare priveliștea aceasta? traduse mașina pe care acum o manevra bătrînul.

— Mărturisesc că... mai degrabă te face să te gîndești că moartea e pe aproape... pe aici... pe undeva.

— Se poate să nu fii departe de adevăr..., răspunse bătrînul, clătinînd trist din cap.

— Și de-ai ști ce locuri frumoase erau... Cum le-a învelit cenușa catastrofei, interveni Astrida. Ce verdeață minunată, ce pomi frumoși și înalți cît cerul. Și rîurile care curgeau colo jos, continuă ea arătînd spre un crater uriaș negru de smoală fierbinte, care părea a fi fost o vale a belșugului.

— Ei, acum, pămînteanule... să te privesc puțin, îi spuse bătrînul savant prinzîndu-i amîndouă brațele lui Sergiu și îndepărtîndu-l de sine. Da, cam așa ne închipuiam noi că sînteți... deh... puțin cam mici de statură... și mîinile prea lungi... și ochii, ochii aceștia apropiați... vedeți oare bine cu ei...? continuă profesorul cercetarea lui atentă, în timp ce Sergiu începu să se

simtă jenat, avînd senzația unei gîngănii așezate sub ochiul inchizitor al unui microscop special.

În cele din urmă, o dată examinarea terminată și curiozitatea științifică satisfăcută, bătrînul vorbi din nou :

— Cred că fiica mea ți-a povestit, în linii largi, aproape totul. Știi ce s-a petrecut cu planeta noastră și că ciotul acesta este cam tot ce a rămas din globul plin de viață, care a sărit în spațiu acum cîtva timp...

Am vrut să aduc aici un pămîntean, continuă Gnox, care să fie martorul acestei întîmplări, care, mai bine zis, să întărească cele povestite de noi. Pe de altă parte, cînd am ajuns aici, mi-am dat seama că in tunelurile noastre extrem de adînci mai există cîteva rămășițe, desigur ruine, într-un cuvînt urme care în cele cîteva sute de metri adîncime nu și-au pierdut complet forma. Vei putea astfel desluși cel puțin cîteva vestigii ale civilizației noastre. Căci să știi, și poate că acesta este primul răspuns pe care ți-l dau la o întrebare pe care, deocamdată, n-ai formulat-o : noi am ajuns să clădim, să construim o rețea întreagă de drumuri, grupuri uriașe de locuințe chiar la mari adîncimi sub scoarța planetei noastre.

Lumina, aerul, plantele... totul fusese introdus, perfecționat ; exact ca la suprafață. Dar să mergem... Astrida, urmă el adresîndu-se fetei sale, să fii gata de plecare în orice moment... De la un timp... nu prea sînt semne bune..., termină el privind cu atenție unul dintre cuburile de la cingătoarea sa.

— E totul pregătit... propulsoarele funcționează în cîteva clipe.

— Ai avut ceva greutăți pe drum ? Palierul de profunzime a funcționat ? Celula de tehnecium ? Ne-a cam dat de furcă...

— Totul a funcționat perfect, răspunse Astrida, în timp ce, alăturîndu-se celor doi, coborîră împreună povîrnișurile abrupte ale platoului.

Între colțurile ascuțite a două dealuri, sau ceea ce părea să fi fost dealuri, se căsca o prăpastie neagră, lipsită de viață.

— Din păcate, înăuntru e greu de mers. Să încercăm totuși — și atunci sub ochii lui Sergiu, care începuse din nou să asiste la diverse lucruri ciudate, atît Gnox cît și fata lui desprinseră unul dintre cuburile cingătorii și-l îndreptară cu fața spre soarele strălucitor.

După cîteva clipe, se auzi un ușor zgomot de capac închis, și cei doi, luîndu-l de braț pe Sergiu, făcură primul pas spre prăpastia care se căsca în fața lor.

Fîșia de lumină galbenă, pătrunzătoare, pe care cuburile celor doi, acum transformate în puternice reflecioare, o aruncau în beznă, scotea la iveală frînturile de scară albă, ușor scînteietoare, pereții pe trei sferturi prăbușiți, stîlpii și coloana care sprijineau bolțile imense.

Coborînd cu precauție scările, Gnox, ținîndu-l de mînă, îl întoarse puțin și-i arătă, cu oarecare mîndrie în glas, o statuie uriașă — să fi avut treizeci, patruzeci de metri, gîndi Sergiu — sculptată în stînca care străjuia intrarea.

— Era o statuie care pentru noi reprezenta belșugul și viața fericită, înfloritoare. Acum...!! Bătrînul nu-și termină fraza, continuînd să coboare cu Sergiu și Astrida panta abruptă și

întunecată. În adîncuri Sergiu avea să vadă ziduri de case, monumente, terasamente de locomoţie, turbine uriaşe, multe părţi aproape complet distruse ale minunatei civilizaţii.

. . . .

..."Şi acest lucru n-a fost deloc uşor" — termină profesorul Gnox o parte din lunga poveste a negatronului — forţa uriaşă pe care o stăpîniseră cei de pe Criterion. Sergiu se aşezase pe o bucată de stîncă răsturnată, care probabil făcuse parte cîndva din porticul masiv şi elegant al unei clădiri subterane. Profesorul Gnox şi Astrida şedeau şi ei alături, şi în timp ce negatronul şi misterul puterii sale extraordinare începea să fie descoperit în faţa lui Sergiu, acesta părea că trăieşte o dată cu dînşii viaţa trecută a locuitorilor planetei dispărute. Aşa cum stăteau cei trei în întunericul sinistru al subteranelor pe jumătate dărîmate, umbrele lor uriaşe proiectate pe bolţile înalte, liniştea care era ruptă numai de şirul lin al povestirii, toate formau un cadru puţin obişnuit.

Sergiu, uşor ameţit, captivat de dezvăluirea fantastică a celor ce se petrecuseră în urmă cu ani pe o planetă atît de depărtată, asculta cu atenţie, transportat parcă în lumea unui vis.

Cîte descoperiri! Cîte lucruri noi şi cît timp le va trebui pămîntenilor pentru ca să ajungă aici? Cît timp! Acum însă multe din necunoscutele care barau drumul spre rezolvarea unor ecuaţii, care frămîntau de mult pe pămînteni, vor fi date deoparte. Dintr-o dată. În grup, cu totul. Şi Sergiu zîmbi gîndind ce figură va face profesorul Mironescu cînd el va coborî din rachetă împreună cu Astrida şi profesorul Gnox şi va spune foarte calm:

„Profesore Mironescu, bine te-am găsit! În valiza aceasta am cîteva hîrtii şi desene pentru dumneata. A, da — va continua el afectînd lipsa de importanţă — e vorba de negatron şi aplicaţiile lui. Un fleac, o bagatelă... dar, în sfîrşit, poate are să te ajute la ceva...

Gîndurile lui Sergiu, care începuseră să alerge din nou spre cei de pe pămînt, fură întrerupte de o exclamaţie ciudată a profesorului.

Acesta, de un timp încoace, manevra din nou — urmărit de privirea îngrijorată a Astridei — un cub de la cingătoarea sa.

— Ciudat! îi traduse lui Sergiu. Ciudat! Ceva nu e în regulă... Deodată, însă, păli...

Şi în clipa următoare, Astrida, pe faţa căreia se aşternuse de asemenea o paloare de moarte, şopti gîfîind:

— Reacţia negatronică dezlănţuită continuă! Nimic nu o va mai putea opri. Dacă nu izbutim să ieşim de aici şi să plecăm... sîntem pierduţi...!

Capitolul XVI

O TRAGEDIE ÎN SPAŢIUL COSMIC

Sergiu împietri. Cuvintele bătrînului savant căzuseră brutal, înfricoşătoare. Nu mai era timp de pierdut. Peste o oră, peste cîteva minute sau într-o clipă chiar, catastrofa se putea produce

și, o dată cu ea, ar fi sărit în spațiu pentru totdeauna cei trei, și o dată cu dînșii s-ar fi pierdut tot ceea ce Sergiu și cei doi supraviețuitori de pe Criterion voiau să aducă pe pămînt. Avea oare negatronul să învăluie din nou în negura necunoscutului toate realizările cărora puterea sa le dăduse viață, iar acestea aveau să intre în țara fantasticului?

Mintea lui Sergiu lucra cu febrilitate, gîndurile i se învălmășeau, teama, care se furișa viclean, începuse să-i cuprindă simțurile, mișcările greoaie îngreunate și mai mult de costumul și aparatul de respirație — cu ajutorul căruia știa că trăiește în această atmosferă rarefiată la limită —, toate acestea îl împiedicau să fugă. Îl împiedicau să scape de furia elementelor dezlănțuite și de explozia finală care, implacabil, avea să-i zdrobească așa cum, cu cîtăva vreme înainte, transformase în praf pe cele cîteva sute de milioane de locuitori ai planetei pitice.

Bătrînul Gnox o luă în grabă de braț pe Astrida și-i spuse, șuierat, repezit aproape:

— Dacă vrem să scăpăm cu viață, trebuie să ne grăbim. Aparatele nu înșală... și apoi, traducînd lui Sergiu, continuă:

— Explozia este inevitabilă. Energia crescîndă dezvoltată s-a dublat, s-a triplat. E un indiciu că în cîteva minute catastrofa se poate repeta. Să fugim... repede...

Porniră tustrei și începură să urce scările care, privite de jos, păreau că n-aveau să se mai isprăvească.

— Mai repede... mai repede..., nu înceta să repete bătrînul savant.

Prin măștile plastice gîfîiala celor trei se auzea tot mai puternic. Urcușul devenise greoi, din ce în ce mai pieptiș, și locurile abrupte din dreptul scărilor care lipseau se făceau tot mai dese, tot mai greu de trecut. Era vorba acum de o ascensiune extrem de grea și nicidecum de urcatul unor scări drepte.

Din spatele celor trei, parcă tot mai apropiat, urca un pîrîit sinistru, care, în dreptul bolților subterane, se spărgea într-un ecou prelung.

Sudoarea începu să curgă șiroaie pe fața celor trei fugari; răsuflarea se făcuse greoaie, întreruptă. Sergiu simțea cum fiecare pas îi producea o durere din ce în ce mai vie, transformată în junghiuri puternice care-i opresc respirația. Se silește, strîngînd dinții, să facă pașii cît mai mari. Nu se schimbă însă nimic. Junghiurile sînt la fel de puternice și se fac mai dese chiar.

I-au cuprins acum tot coșul pieptului și s-au cuibărit mai ales sub coaste și în dreptul inimii, pe care o prind ca într-o cușcă, o răstoarnă parcă, o gîtuie, o sfărîmă. Se uită la ceilalți doi. Bătrînul, care urcă sprijinit între el și Astrida, e aproape la capătul puterilor. Fiecare pas pe care-l face, fiecare scară pe care o urcă sau groapă peste care sare greu îl obosesc din ce în ce mai mult, îi produc dureri și probabil aceleași junghiuri și amețeli.

Singura care pare să mai aibă puteri nebănuite este Astrida. Ea continuă să meargă sprijinind și pe tatăl ei. Grupul celor trei urcă. Urcă continuu, fără ca să-și piardă speranța.

În imensitatea bolților, ecoul zgomotelor care vin din străfunduri, din măruntaiele acestei planete blestemate, se izbesc mai puternic și fac să tremure totul în jur. Lumina palidă a celor două reflectoare începe să slăbească; pe pereții jilavi și pe bolțile imense, reflexele ei sînt tot mai neregulate; alunecă, se urcă și coboară dezordonat, urmînd mișcările obosite, greoaie ale celor trei care urcă, cad, se ridică, urcă din nou, se agață, se izbesc de stînci, se împiedică de pereții prăbușiți și cad.

Și iar se ridică, urmîndu-și urcușul acesta infernal, gîfîind și gemînd, cu ochii ieșiți din orbite, cu tîmplele zvîcnind dureros, fantastic de dureros, cu inima bătînd puternic și des, din ce în ce mai des, vrînd parcă să spargă cușca pieptului, care o strînge, o apasă, o chinuie. Și, cu gîtlejul uscat, cu gura arzîndă, dogorită de respirația fierbinte, chinuită, care scapă șuierînd printre dinții strînși de neputință, cei trei urcă pieptiș, dîrji, deși în urma lor, tot mai sus, lingînd pereții întunecați și drumul pe care au trecut, se urcă flăcările și căldura uriașă, nimicitoare pe care străfundurile o varsă prin toți porii planetei...

Bătrînul e la capătul puterilor. Se odihnește tot mai des și, în cele din urmă, istovit, cu respirația întretăiată, gîfîind puternic, se oprește și, lăsîndu-și mîinile să cadă a neputință, șoptește întretăiat:

— S-a terminat, Astrida! Nu mai pot... mergeți voi înainte... eu rămîn...

— Hai, tată... nu se poate, îi strigă aproape în urechi Astrida. Gîfîie și ea, obrajii și buzele ei, care se zăresc prin transparența măștii, sînt aproape vinete. Încearcă însă desperată să-l susțină mai departe:

— Cîțiva pași... încă... cîțiva... tată... un ultim efort, se roagă ea zadarnic.

— Nu... nu mai pot... gîfîie bătrînul. Nu mai pot și, de altfel, e zadarnic... Vă întîrzii și pe voi... și cine știe..., termină el, întorcînd întrebător capul spre hăul întunecos de unde veniseră.

Astrida nu se împăca însă cu ideea că avea să-și lase tatăl aici. Împreună cu Sergiu, îl ridică de subsuori și, urcînd acum de zece ori mai încet, grupul celor trei se mișcă aruncînd pe pereții din jur umbrele lor stranii, mărite care se pierd jucînd ici-colo în negura bolților.

— Hai... tată, nu încetează Astrida, cîțiva pași și sîntem salvați. Și, agățîndu-se de acest cuvînt, care în clipa aceasta o îmbărbătează și pe dînsa, începe să repete în neștire gîfîind, să țipe aproape:

— ...Cîțiva pași și o să... fim... salvați... salvați, tată... salvați... sal... va...

Un trosnet îngrozitor în care se adunaseră parcă miliarde de tunete, îi acoperi ultimele cuvinte. Zidurile și pereții stîncoși se prăbușiră pe treptele pe care cei trei călcaseră cu cîteva clipe înainte. Și în secunda următoare pămîntul începu să tremure sub ei, la început mai ușor și apoi din ce în ce mai puternic, continuu, din ce în ce mai înfricoșător; zidurile din preajma lor începură și ele să se sfărîme bucată cu bucată, lăsînd să se vadă șanțuri adînci, crăpături uriașe care se coborau dinspre boltă în linii frînte, negre, îndărătul cărora se căsca prăpastia întunecată, uriașă, nimicitoare.

Şi deodată Astrida, căutînd să străpungă perdeaua de trosnete şi bubuiturile puternice care-ţi luau auzul, ţipă tare celorlalţi doi:

— Sîntem salvaţi!

Şi în timp ce-şi îndrepta lumina lămpii, care clipea din ce în ce mai des, spre peretele din dreapta, ei zăriră colosul sculptat în stîncă care marcase odinioară intrarea în subterane.

— Uite, tată... sîntem salvaţi... statuia... a zecea tur..., mai izbuti ea să spună.

În clipa următoare, Sergiu zări cum soclul statuii se deplasează ameninţător, şi liniile negre frînte ale crăpăturilor începură să se înghesuie grăbite pe colosul de stîncă. Ceea ce urmă se petrecu într-o fracţiune de secundă. Uriaşul se învîrti o clipă pe zidul la înălţimea căruia era aşezat şi apoi, deodată, aşa cum se topeşte flacăra unei lumînări care a ajuns la capătul puterilor, statuia se desfăcu ca spintecată de mîna unui artist dibaci în două, în opt, într-o sută de blocuri uriaşe de stîncă cenuşie, care se prăbuşiră peste ei.

Sergiu sări într-o parte, cu preţul unui efort care-l făcu să se clatine puternic, şi, încercînd să-şi recapete echilibrul, alunecă pe colţul unei scări din spate, căzînd în gol. În ultima clipă, vecină cu leşinul, întinsese mîinile şi izbutise s-o prindă pe Astrida şi s-o tragă după dînsul ţipînd. Glasul lui, cuvintele sale de avertisment nu putuseră însă să se facă auzite în mijlocul acestui ocean de zgomote felurite, care de care mai puternice şi ciudate, ce se spărgeau în bolţile uriaşe, se înfiretăiau, se amestecau, se uneau şi apoi urmau să se prăbuşească nimicitor peste fiinţa înnebunită de durere, spaimă şi istovire a celor trei fugari.

Şi în timp ce se rostogolise cu capul pe spate, cu Astrida căzîndu-i greu peste piept, strivindu-l aproape, mai avu timp să zărească o parte din stînca uriaşă prăbuşindu-se peste corpul profesorului, care, alunecînd, căzuse în genunchi şi, lipsit de putere, nu putuse fugi din faţa morţii, care se apropia nimicitoare.

Cînd se trezi din leşin, primul lui gînd fu: „Profesorul!" În locul însă, unde, înainte cu cîteva minute, era corpul îngenuncheat al acestuia, se zăreau acum cîteva stînci colţuroase, frînturi din statuie şi zid, peste care lumina ce intra prin bolta mărită de prăbuşire, arunca o mantie albă.

În clipa cînd se ridică şi încercă s-o ajute pe Astrida, aceasta tocmai deschisese ochii şi înspăimîntată, în timp ce lăsa să-i scape un geamăt de durere, se agăţase de marginea scării încercînd să urce spre tatăl ei.

Sergiu o trase spre el şi împreună — în timp ce în jurul lor zidurile se prăbuşeau învăluind în praf şi fărîme tot ce le era în cale — se urcară din nou, cu icnete, cu gemete. Sergiu susţinînd-o pe Astrida, care în cădere îşi rupsese mîna stîngă, ce-i atîrna neputincioasă acum alături de corp.

Ajunşi pe platforma unde înainte cu cîteva minute Astrida îşi îmbărbătase tatăl, zăriră cerul negru, brăzdat de fulgere care prinseseră în reţeaua lor Criterionul ce avea să moară.

Cu trupul pe jumătate prins sub colţul ucigător al unei stînci uriaşe, profesorul zăcea lipsit de cunoştinţă. Prăbuşită,

stînca îi zdrobise picioarele și tăiase, ca muchia unui cuțit subțire, țeava aparatului de respirat. În cădere, de altfel, masca și globul cefalic săriseră într-o parte și acum bătrînul profesor zăcea răsturnat, așa cum îl prinsese furia oarbă a stîncilor sfărîmate.

Astrida gemu, cu gîtlejul prins de lacrimile care se urcau năvalnic. Urmată de Sergiu, se avîntară amîndoi, și în timp ce Astrida se prăbușise peste corpul tatălui ei, Sergiu încerca zadarnic să miște rămășițele colosului de piatră.

— Taaatăă! izbucni Astrida. Tatăl meu drag... tată... continua Astrida care pe jumătate înnebunită de durere, neștiind ce face, îl prinse de umeri și începu să-l scuture pe bătrîn.

Acesta deschise încet ochii și zărindu-i pe cei doi, îngenuncheați alături de dînsul, zîmbi dureros și încercă să vorbească. Buzele sale vinețiî refuzară la început să-l asculte, dar după cîteva încercări, în timp ce Sergiu și cu Astrida se apropiară de dînsul, izbuti să spună, întretăiat, gîfîit:

— Vezi... Draga mea... Era și... timpul... sînt bătrîn... tare bătrîn...

— Nu se poate, tată... nu se poate... țipă Astrida la urechea lui.

Gnox reuși cu greu să-și ridice brațul drept și-l trecu ușor pe fața Astridei, care, desperată, își scosese masca pentru a i-o da tatălui său. Îi mîngîie ușor părul buclat, îl privi apoi pe Sergiu, care, mut de durere, stătea alături. Un firișor de sînge negru începuse să i se furișeze în colțul gurii, închise ochii, mai respiră o dată greoi și recăzu pe spate, în timp ce fața și mîinile i se învinețiră pe dată. Murise.

Astrida se prăbuși peste pieptul lui, izbucnind în hohote de plîns, iar Sergiu își dădu seama că de astă dată salvarea ținea de cele cîteva clipe următoare și de posibilitatea lor de a ajunge la navă. O trase ușor de umeri și deoarece Astrida refuza îndurerată să-și părăsească tatăl mort, o ridică în cele din urmă energic, o cuprinse în brațe și astfel, în timp ce fata leșină, se grăbi spre ieșirea din subterană.

Fulgerele brăzdau necontenit cerul, acoperind parcă cu lumina lor lugubră pămîntul, al cărui glob auriu se zărea vag în depărtare. Sub picioarele sale se deschideau prăpăstii fără fund, din care țîșneau aburi și flăcări fierbinți, în timp ce nori de smoală înroșită, lavă, metal topit — nici Sergiu, înnebunit de teamă, nu mai vedea lămurit — se revărsau spre crestele colțuroase și întunecate care înconjurau platoul pe care se oprise nava. Cu Astrida în brațe, care atîrna greu, Sergiu făcea totuși pași uriași; gîfîind, alerga aproape. Sudoarea curgea în rîuri pe frunte, pe ceafă, pe trup, brațele, care la început îl duruseră îngrozitor, acum intraseră într-o amorțeală care încerca să-i cuprindă întregul trup.

„Dacă nu ajung la navă, sînt pierdut — gîndi Sergiu. Sîntem pierduți amîndoi... încă doi pași... încă unul... încă unul... încă un efort... Haide, Sergiule... ai tăi te-așteaptă... încă un pas — își spunea dînsul în timp ce creierul și inima îi zvîcneau sălbatic, nimicitor.

Zgomotele din jur, bubuiturile sinistre ce veneau din adîncuri, stîncile care, cutremurîndu-se, sfîrșeau prin a se rupe cu un vuiet amenințător, uriaș, cuprinzînd toată întinderea, cerul însorit de flăcările ce izbucneau din toate părțile, fulgerele care luminau ca ziua și scoarța planetei ce începea să se îmbucătățească, să se zvîrcolească și să se sfarme sub dînsul, toate îl înnebunesc.

Sergiu simte că, dacă nu izbutește să treacă dincolo de cei cîțiva metri care-l mai despart de navă, are să-și piardă mințile. Nu mai poate. E zdrobit de amenințarea morții, care plutește în aer; e istovit de greutatea care-i apasă pe brațe și îi sfărîmă coșul pieptului și umerii. E lovit și rănit de pietrele care zboară peste tot; totul atîrnă greu și dureros.

Și în timp ce din străfunduri se urcă acum un tunet îngrozitor, continuu, care vrea să sfărîme pereții cerului, crește și crește, se face uriaș, zdrobitor, se împarte în mii de tunete și apoi se strînge într-un colos de sunete sălbatice. Sergiu izbutește să urce ultima treaptă a scării și se prăbușește în cabina navei. Un val de sînge îi năvălește pe gură, înecîndu-l.

Afară totul e cenușiu, din ce în ce mai negru și amenințător. Apoi se lasă o liniște de moarte... Mai tîrziu...

Capitolul XVIII

ÎNTOARCEREA

...Cînd totul se strînse într-o explozie uriașă, nimicitoare, Astrida își reveni din leșin. Mîna stîngă, care atîrna inertă, o durea îngrozitor, iar capul strîns într-un cerc de foc se învîrtea mereu, amețitor. De pe podeaua navei, care tremura lăsîndu-se cînd pe o parte cînd pe alta, zări, prin ușa întredeschisă, cerul negru, sclipirile galben-roșii ale jerbelor de flăcări și dansul nebunesc al munților și văilor care înconjurau platoul, deocamdată, neatins. Liniștea care se lăsase din nou era prevestitoare de furtună.

„Explozia următoare poate fi și ultima" — gîndi Astrida. Mintea-i lucra cuprinsă de o grabă febrilă. Și, în ciuda durerii care o sfîrteca și a leșinului, care, furișîndu-se viclean, căuta să-i cuprindă simțurile chinuite, Astrida încercă să se ridice sprijinindu-se copilărește de piciorul gros al fotoliului lîngă care se rostogolise.

La intrare, Sergiu zăcea fără simțire, chircit, cu picioarele sub el, întors pe o parte, așa cum se prăbușise în momentul cînd, la capătul puterilor, ajunsese pe treapta de sus.

Mai făcuse un pas, intrase în cabină și apoi căzuse asemenea unui stejar retezat cu cruzime de un fulger țîșnit din înălțime.

În cădere, se izbise de capătul metalic al mesei care comanda reactoarele auxiliare, și acum sîngele care se prelinsese de-a lungul frunții se închegase pe podea lîngă masca, care, sărind în bucăți, căzuse alături.

Astrida încercase zadarnic să se ridice: un junghi dureros i se așezase de-a latul pieptului și o împiedica să respire. De fiecare dată cînd reușea să se sprijine în genunchi și izbutea să apuce cu mîna sănătoasă brațul fotoliului, ochii i se împăienjeneau cu o ceață străvezie, și podeaua navei se învîrtea iar, amețitor.

Încercase din nou, cu dîrzenie, de cîteva ori să se ridice, dar nu izbuti în cele din urmă decît să tragă spre dînsa fotoliul greoi, care se prăbuși, făcînd-o să alunece și să se rostogolească la cîțiva pași mai încolo.

Între timp, liniștea de afară începuse să fie întreruptă de bubuituri înfundate, înfricoșătoare, care creșteau din ce în ce. Astrida își dădu seama că salvarea lor depinde numai de dînsa. „Dacă ajung la timp pînă la ușa grea... și-o pot închide... dacă izbutesc să pun în funcție și instalația de oxigen... atunci... mai putem încerca... ne mai putem... salva... dacă nu..." — gîndi ea, înțelegînd că moartea poate să vină în clipa următoare.

Și atunci, cu respirația întretăiată, gîfîind, cu sudoarea prelingîndu-i-se pe frunte și obraji, intrîndu-i în ochii îndurerați, împiedicînd-o să vadă, înecînd-o, cu gîtlejul ars de durere și de sete, începu să se tîrască, bucată cu bucată, milimetru cu milimetru. Se tîra în coate, se sprijinea în trupu-i îndurerat, se tîra neîncetat...

Căuta să prindă cu unghiile, sub care carnea însîngerată ardea sălbatic, fiecare bucată din metalul podelei; căuta să se prindă de fiecare ieșitură, să tragă, să apuce, să se sprijine. Reușea o dată și aluneca înapoi de zece ori. Își relua tîrîtul din nou, de la început și, bucată cu bucată, izbuti în cele din urmă să ajungă lîngă maneta așezată pe una dintre mesele de comandă; se opri o clipă, răsuflă adînc atît cît îi permitea cercul de oțel care-i strîngea cușca pieptului zdrobită, și închizînd ochii, strîngînd puternic dinții, cu un ultim efort de voință, se sprijini în mîna ruptă și întinse orbește brațul drept spre maneta așezată la jumătatea tabloului. Mîna-i îndurerată, cu degetele desfăcute, sîngerînde, rătăci puțin și apoi se sprijini de brațul de metal negru; se odihni din nou o clipă și apoi trase... trase puternic spre dînsa, cu prețul unei dureri vii care-i împungea cu mii de suliți pieptul. Și apoi, în timp ce un șuierat limpede, ritmic, arăta că încercarea-i reușise și că oxigenul pătrundea în cabină, Astrida își pierdu cunoștința.

Peste cîteva secunde își reveni însă și reîncepu, cu aceleași eforturi, mușcîndu-și din nou buzele rănite, tîrîndu-se pe coate și genunchi, să se întoarcă pe drumul pe care venise. De data aceasta, încercarea era mai grea. Se apropie de Sergiu și, sprijinindu-și greoi urechea de pieptul lui, ascultă.

Trăia! Astrida începu să strige, căutînd să acopere zgomotul șuieratului care continua ritmic și bubuiturile care se auzeau acum în imediata vecinătate a navei. Strigă în urechea lui singurele cuvinte pe care le cunoștea, căutînd să pătrundă dincolo de negura leșinului care-l învăluise pe acesta.

— Sergiu! See-er-giu! Sergiu! Sergiu! Sergiuuu!...

Într-un tîrziu, după ce așteptă o veșnicie, respirînd greoi cu gura lîngă gura lui, cu urechea lipită de piept, mîngîindu-i fruntea rece, simți cum Sergiu se mișcă.

Într-adevăr, acesta deschise ochii și în clipa următoare își dădu seama de tot ce se întîmpla.

Se ridică ușor în capul oaselor, sprijinind blînd capul Astridei, pe care puterile o părăsiseră. Afară, tabloul era asemănător cu cel care i se întipărise în minte în timpul fugii; crăpăturile largi se întindeau acum amenințătoare spre locul unde stătea sprijinită în cele trei picioroange nava-rachetă. Sergiu se ridică dintr-o mișcare, căutînd să stăpînească amețeala puternică care-l cuprinse pe dată și bulgărul greoi care i se așezase pe ceafă.

Făcu un pas sprijinindu-se de pereții navei; mai făcu unul și apoi încă unul și, în sfîrșit, trase de mînerul strălucitor. Ușa alunecă ușor și se închise greoi peste cabina în care cei doi, răniți și istoviți de moarte, începeau să respire mai rar aerul binefăcător care țîșnea prin grătarele ascunse în pereții cabinei.

În clipa cînd izbucni a doua explozie, racheta își luă zborul, ascultînd comanda Astridei, care, sprijinită de Sergiu, căzuse aproape frîntă pe fotoliul din fața tabloului de bord. Cu o secundă mai devreme, un colț de stîncă zburînd le retezase cele trei picioare ce formau trenul de aterizaj, zguduindu-i puternic!

Zvîrliți în spațiu de răbufnitul uriaș la care se adăuga impulsul motoarelor navei, călătoria de întoarcere începu plină de îndoieli. Cei doi navigatori răniți, istoviți de încercările grele prin care trecuseră, stăteau în fața mesei de comandă, tăcuți, urmărind din ochi, înfrigurați, mersul aparatelor de zbor.

Trecuse de mult jumătatea de oră care-i despărțea de pămînt, și acesta nu se apropia încă. Astrida fu prima care-și dădu seama de acest lucru și îngrijorată se sprijini de Sergiu, privind prin peretele prin care putea vedea pînă departe. Pămîntul nu era în fața lor, așa cum ar fi trebuit să fie, ci spre stînga și se micșora din ce în ce.

Aparatele de bord și ecranul omnidirecțional suferiseră avarii. Conducerea automată trebuia să redevină un simplu pilotaj și în timp ce Sergiu o ajuta, pe cît putea, Astrida cu mîna dreaptă încerca să repună nava pe drumul cel bun. După multe încercări izbuti să stăpînească oscilația ciudată a indicatoarelor și, în cele din urmă, botul ascuțit al rachetei se îndreptă spre pămînt...

Globul albastru începu să devină din ce în ce mai vizibil și cînd cercul său de fum alb începu să se zărească din ce în ce mai distinct, Astrida reîncepu manevra de răsturnare încercînd să aterizeze, folosindu-se de frînarea treptată a reactoarelor. Sergiu nu se mai sperie; deși senzația de amețeală îl cuprinse din nou ca și atunci cînd coborîse pe Criterion, de astă dată cramponat de fotoliul Astridei trecu cu bine momentul basculării.

În clipa cînd începură să coboare vertiginos spre pămînt, Astrida își dădu seama că o nouă piedică intervenise. Din privirea ei îngrijorată și din gesturile repezi cu ajutorul cărora manevra butoanele și manetele, după expresia de neliniște care deforma trăsăturile ei îndurerate, Sergiu își dădu seama că ceva nu merge cum trebuie.

Părea că totul se strînge în calea celor doi ca să-i împiedice să ajungă teferi pe pămînt. Într-adevăr, privind împreună cu Astrida printr-o mică fantă transparentă a podelei, Sergiu zări trenul de aterizaj sfărîmat. Din cele trei picioroange, care urmau să-i lase vii și nevătămați pe pămînt, nu mai rămăsese decît un singur ciot inform și culisele glisante ale celorlalte două, goale, oarbe, căscate.

Nu mai era timp de pierdut... Astrida, printr-un gest brusc care opri toate motoarele, reîntoarse în același timp racheta și aceasta începu să planeze în cele din urmă lin spre întunericul care se zărea sub ei.

Racheta-navă, care pornise în ultima clipă de pe Criterion, planeta care nu mai exista, se apropia de pămînt. Sub picioarele lor, cei doi pasageri care erau la capătul puterilor, zăriră desfășurîndu-se pătratele verzi ale cîmpiilor, apele șerpuind și șoselele albe. Întîmplarea îi aduse deasupra unei păduri bătrîne de brazi înalți și deși. Racheta se prăbuși în cele din urmă peste covorul verde pe care vîrfurile strînse unul lîngă altul îl întinsese în calea lor.

Și, o dată cu scrîșnetul de fierărie și pîrîitul crengilor de brad care se rupseră lăsînd nava să alunece ușor, Sergiu și Astrida, lipsiți de puteri, nu mai știură de nimic altceva...

...decît că erau pe pămînt!

Capitolul XIX

NARDINA SE ÎNȘALĂ

Trecuseră cîteva luni de la reintoarcerea surprinzătoare a lui Sergiu. Acesta își reluase preocupările zilnice și în timp ce lumea științifică studia amănuntele acestei nemaipomenite întîmplări, în timp ce ziarele și posturile de radio, jurnalele de actualități și programele de televiziune transmiteau date mereu noi și surprinzătoare, „călătorul cosmic" — cum fusese denumit Sergiu de un reporter al unui mare hebdomadar — revenise la conducerea stațiunii de experimentare din orașul de provincie în care începuse această stranie aventură.

Numai că lucrurile se schimbaseră puțin. Puțin pentru unii, foarte mult pentru alții. Sergiu își reluase, într-adevăr, serviciul și, în foarte mică măsură, plimbările nocturne și studiul aștrilor cerești. La rîndul ei Astrida se dovedea o elevă la fel de promițătoare; începuse să învețe limba pămînteanului care o văzuse întîia oară, iar profesorul Mironescu, care o găzduia acum, o ajuta mult.

Uimită la început de asaltul aproape barbar al reporterilor, de conferințele la care fusese chemată, expusă, admirată, dezorientată, apoi și chinuită de întrebările care curgeau cu nemiluita, singură într-o lume nouă, cu oameni ciudați, asemenea ei și totuși atît de diferiți, suferea.

Moartea în condiții atît de tragice a tatălui ei, singura legătură care-i mai rămăsese, singura amintire vie de pe Crite-

rion, îi lăsase un gol în suflet care-i provoca o permanentă stare de neliniște.

Astrida, chinuită la un moment dat de eforturile de a se face înțeleasă — inexistența mașinii de tradus, pe care colosul de granit o sfărîmase în căderea lui, o lipsea de un ajutor de nepreţuit — se închisese în sine, minată de dorința de a scăpa de curiozitatea bolnăvicioasă a celor care o examinau, aidoma unei insecte exotice, prinsă în focarul unui microscop uriaș, cu zeci și zeci de milioane de ochi.

Primul care înțelesese schimbarea produsă în mintea Astridei și tristețea ei aproape permanentă fu profesorul Vlad Mironescu.

Acesta încercase zadarnic prin diferite subterfugii s-o ferească de asaltul diverșilor cercetători, ziariști, operatori de cinematograf ; aceștia găseau însă diverse mijloace sau pretexte cărora le cădeau victimă de multe ori și asistenții profesorului, care, vrînd-nevrînd, le ușurau drumul către apartamentul ce-i fusese rezervat Astridei în vila lui Mironescu.

Într-una din zile, profesorul, intrînd dimineața în camera ei, o zări stînd la birou și desenînd.

Apropiindu-se și strîngîndu-i mîna, îi spuse rar :

— Bună dimineața, Astrida !

— Bună dimineața, răspunse aceasta, și, ridicînd capul, profesorul îi văzu ochii ușor înlăcrimați.

Căută să zărească desenele de pe masă, dar Astrida, rușinată, le acoperi cu dosul palmei ; profesorul mai avu timp să vadă însă niște flori ciudate, case și arbori la fel. Își dădu seama de îndată că Astridei îi era dor de viața pe care o trăise, de toți ai ei, care nu mai erau și, poate...

Vlad Mironescu rămase în prag cu inima strînsă. De la venirea Astridei, zilele se scurgeau parcă mai repede ca niciodată. Cînd o văzuse prima dată, adusă de Sergiu, care de abia ieșise din spitalul îndepărtat, Mironescu rămase surprins ca și ceilalți pămînteni. Se hotărîse ca la început, cîtva timp măcar, Astrida să rămînă aici ; profesorul o primise cu un amestec de curiozitate și de milă. Curînd avea să-și dea seama că Astrida însemna mai mult decît un musafir curios de pe o altă planetă.

Un sentiment ușor, gingaș, nelămurit aproape, pe care profesorul nu-l încercase pînă acum, își făcea loc cu îndrăzneală, iar zilele începură să-i pară mai scurte.

După-amiezile de toamnă se scurgeau acum, una după alta, și Mironescu, însoțind-o pe Astrida în imensitatea parcului său, se simțea alt om. Tristețea nelămurită, singurătatea grea, apăsătoare, dispăruseră ca prin farmec. Astrida lua cunoștință zilnic de alte ascunzișuri ale vieții celor de pe pămînt. Se înțelegeau bine. Și profesorul aflase din gura ei o serie întreagă de amănunte ale vieții de pe Criterion. Și acum, dintr-o dată, totul se năruia ; profesorul se blestema în gînd pentru iluziile naive care-l legănaseră atîta vreme. Cum de nu bănuise mai devreme ?

După ce se gîndi cîteva clipe, îi spuse mîngîindu-i ușor părul blond, care-i cădea în bucle largi pe umeri :

— Vrei să vorbești... vrei să-l vezi pe Sergiu ?

Atunci cînd auzi numele lui Sergiu, Astrida își aminti de fața lui deschisă, smeadă, cu surîsul acela cald ; își aminti că-l

datorește viața și-și dădu seama încă o dată de curajul și forța pe care trebuia s-o fi avut acest pămîntean, aruncat dintr-o dată în vîrtejul întîmplărilor, ca să treacă peste rîuri de foc și aburi și peste pietre care se cutremurau sub pasul lui... Să reziste totuși pînă la capăt și s-o salveze și pe ea...

Își dădu seama atunci că, dintre toți pămîntenii pe care-i cunoscuse, Sergiu era singurul care-l văzuse și vorbise cu tatăl ei. Cu Sergiu stătuse de vorbă vreme îndelungată, pe el îl întîlnise în prima noapte cînd întîmplarea o aruncase în calea lui. Și se gîndi că, alături de dînsul, se va simți altfel, mai aproape de cei pe care îi iubise și poate că, într-un sfîrșit, va izbuti să-i înțeleagă pe cei din jur. Hotărîrea ei era luată. Și Mironescu o acceptă resemnat.

În casa lui Sergiu se petrecură apoi schimbări mari. Una dintre camerele de la etaj, vecină cu biroul în care de atîtea ori avuseseră loc disputele sale științifice cu Nardina, fusese golită și transformată după indicațiile Astridei. Geamurile mult lărgite erau coborîte pînă la podea, așa încît, chiar acum, în zilele de toamnă tîrzie, în ciuda cerului mai tot timpul cenușiu, lumina pătrundea larg, îmbrățișînd întreaga odaie. Mobila extrem de simplă, cu linii drepte, lipsită de încărcătura demodată a sculpturilor și de jocul adînciturilor și ieșiturilor în lemn, era în general mai joasă, iar patul Astridei, părea o sofa turcească, largă, moale și scundă.

Pentru Sergiu, venirea ei fusese o surpriză deosebită.

După ce părăsise Bucureștiul, fugind de publicitatea obositoare care i se făcea, de zgomotul și forfota orașului mare, el se întorsese acasă, unde îl aștepta tihna cărților, obiceiurile sale și, mai ales, unde îl aștepta... Nardina.

Reîntors pe pămînt și internat mai tîrziu într-o clinică modernă a unui oraș austriac, în împrejurimile căruia căzuseră, Sergiu primise de a doua zi nenumărate vizite. Oboseala care apăru curînd îi făcu însă pe medicii ce-l îngrijeau să interzică accesul străinilor în camera sa și, astfel, între vizitele de dimineață și de seara pe care le executa cortegiul de doctori, avea timp să se odihnească din plin și să lase — obiceiul său favorit — gîndurile să alerge.

În primele zile, cu complicitatea sorei de serviciu, încercase să scrie. La început vru să-i scrie mamei sale, dar după cîteva rînduri, mîzgălite anevoie, își dădu seama de neputința cuvintelor, cu ajutorul cărora voia să exprime dorul de casă, dorul de mamă și de Nardina.

Într-una dintre nopțile lungi, în timp ce zgomotele atît de familiare ale spitalului se stingeau unul cîte unul, cînd pe sală nu se mai auzea decît pasul ușor al sorei de noapte și ultima transmisiune a televizorului de pe noptieră se cufundă și ea în umbră, Sergiu se pomeni călătorind cu ochii închiși spre Nardina.

„Iarna bate la ușă. Mai sînt cîteva zile și au să înceapă să cadă încet fulgii de zăpadă" — gîndește Sergiu. Își amintește apoi de săniuș, joc în care, pentru prima oară, Nardina, instructoarea sportivă, devenea conducătoare. De data aceasta, el era elevul sîrguincios care căuta să urmeze întocmai sfaturile profesoarei. Și altădată...

Un bulgăre de zăpadă bine ţintit îi turteşte nasul îngheţat.

— Uhuuu ! Prinde-mă... astronomule !

Şi fuga începe, cei doi alunecînd vertiginos pe schiurile care plutesc pe zăpadă. Nardina e mai dibace, şi mlădierile savante ale corpului ei o poartă de pe o pîrtie pe alta, într-un slalom îndemînatic, care-l scoate din sărite pe Sergiu. Acesta, greoi ca un urs, închide de fiecare dată ochii cînd un brad răutăcios se repede spre dînsul. Ufff ! A scăpat şi de data aceasta. „Dar drăcoaica, unde-o fi ?" — gîndeşte el căutînd-o pe prietena lui de joacă.

— Uuuu ! răspunde gîndului său glasul fetei de jos de tot, de departe, ascunsă între doi brazi pitici. Şi cursa reîncepe şi nu se sfîrşeşte decît atunci cînd — îmbujoraţi şi istoviţi, rîzînd şi aruncîndu-şi praful de zăpadă pe care mîna istovită nu mai are putere să-l facă bulgăre — se opresc la cabană.

Şi a doua zi, vacanţa începe din nou...

Sergiu îşi pipăie fruntea. Frige. Şi gîndurile care au adus-o pe Nardina atît de aproape de el, vie parcă, cu toate amintirile şi gesturile, şi vorba i-au împlinit-o parcă aşa cum stă acum în faţa patului.

— Hai, vino acasă, Sergiule ! îi spune Nardina din închipuire.

Şi acesta îşi dădu deodată seama că îi e un dor nespus de ea, de maimuţărelile ei hazlii, de îngrijirea cu care îl înconjura, de priceperea ei...

„Îmi lipseşte... îmi lipseşte" — gîndi din nou Sergiu, căutînd să desluşească sentimentul acesta nelămurit pe care-l încearcă pentru întîia oară.

Plecase apoi împreună cu Astrida, însănătoşită şi ea, spre ţară.

Acum lucrurile se complicaseră puţin.

Astrida învăţase limba lui Sergiu cu repeziciune şi se descurca de ajuns de bine. În lipsa acestuia de acasă, obişnuia chiar să vorbească cu mama lui, care, deşi la început manifestase o oarecare răceală, se lăsase în cele din urmă cîştigată de aspectul şi comportarea modestă, prietenească a fetei, care venea din cer. Senzaţia de ciudat, de neplăcut, pe care o încercau toţi cei care auzeau glasul metalic al Astridei pentru prima oară sau erau surprinşi de fizicul ei, oarecum aparte, o cuprinsese şi pe mama lui Sergiu. Dar, după un scurt timp, obişnuinţa şi duioşia îşi făcură loc pentru această necunoscută, care nu mai avea pe nimeni altcineva.

Nardina, la rîndul ei, o primise cu dragoste. Firea ei deschisă şi amănuntele tragediei care o impresionaseră în mod deosebit o apropiară de Astrida. Cele două fete se împrieteniră.

Acum cînd izbutea să se facă înţeleasă — lecţiile lui Mironescu dăduseră roade — Nardina îi ţinea de urît zile întregi, o iniţia în tainele casei, îi povestea pe larg tot ceea ce credea că o poate interesa. Astrida făcuse, împreună cu Nardina, prima plimbare în oraşul acesta necunoscut ; dar după această încercare, urmărită de aceeaşi curiozitate şi publicitate sîcîitoare, ea se refugie din nou între prietenii şi zidurile casei atît de primitoare.

Şi totuşi, de la un timp, Astrida simţi că Nardina nu mai e la fel de veselă ca înainte şi că, cel puţin după aparenţe, ceva se schimbase.

Într-adevăr, Nardina se lăsase furată din nou de dragostea ei zbuciumată pentru Sergiu şi suferea. Nopţile nedormite, zilele cu gînduri învolburate, bănuiala, zbuciumul lăuntric, toate acestea lăsau urme adînci. Prima care observase această schimbare fu mama lui Sergiu.

— Nardina, tu eşti bolnavă, îi spuse aceasta într-o dimineaţă. Eşti palidă... nu mai mănînci... Ce-i cu tine? Nu te simţi bine, draga mea?

— Nu, mamă. Ţi se pare. N-am absolut nimic. Poate sînt puţin obosită... ştii, şcoala... atîţia elevi..., continuă ea ferindu-şi ochii de privirea cercetătoare a mamei.

— De! Tu trebuie să ştii mai bine decît mine, răspunse aceasta.

Nardina însăşi se speriase simţind pentru prima oară junghiul acela dureros care i se pusese în dreptul inimii cînd îl văzuse într-o zi pe Sergiu, aplecat alături de Astrida, care, şezînd la biroul acestuia, încerca să descifreze cîteva texte.

„Nardino — încercă ea să glumească în gînd —, mi se pare că eşti geloasă. Vai, ce urît! Ce sentiment... inferior!"

Şi apoi uitase. Dar, în ciuda faptului că acest sentiment fusese categorisit de dînsa ca atare, el începuse să crească zi de zi, aşa că la un moment dat se pomeni că priveşte cu supărare gestul pe care-l făcea Sergiu atunci cînd ţinea paltonul Astridei; se ruşina şi totuşi nu putea suferi ca acesta să ia loc la masă alături de dînsa. Şi îndoielile, şi săgeţile dureroase îşi făceau loc tot mai mult în inima cuprinsă de o dragoste atît de mare, şi Nardina suferea...

— Sergiule, încercase dînsa o explicaţie într-o zi cînd îl găsise întîmplător singur în birou, spune...

— Da... Nardina. Ce este? Te ascult... răspunse el distrat, în timp ce continua să sublinieze textul unei lucrări recente.

— Sergiule... de mult voiam să-ţi vorbesc. E ceva ce nu merge...

— Da, da... te ascult, murmură la fel de neatent Sergiu.

— Mie mi se pare că tu... sau mai bine nu, altfel. Uite ce-i, Sergiule, eu....

„Ce să-i spună? Dacă el singur nu-şi dă seama de tot ce simte ea pentru dînsul, dacă pentru Sergiu prezenţa ei în casă este aceeaşi cu a unei mobile oarecare sau a unui vas de flori care, ce-i drept, îi e drag... dar aşa, în felul lui... mai mult o obişnuinţă şi nu aşa cum ea... Ea? Oare vreodată s-ar putea întîmpla să-i bată şi lui inima atît de repede aşa cum îi bate ei? Oare ar putea să simtă şi el golul acela de sub coaste aşa cum simte ea cînd îl vede? Sau poate că şi el ţine la ea doar aşa ca la o soră... Ce să-i spună? O va înţelege?

O duşmăneşte pe Astrida pentru că aceasta îi fură orele lui Sergiu care pînă acum erau ale ei, că îi răpeşte după-amiezile în care el îi povestea atîtea, îi e dor de vorba şi de glumele lui şi de mîna lui întinsă ca s-o prindă de urechi... E geloasă pe Astrida? Nu, nu-i adevărat — neagă categoric Nar-

dina în vălmăşagul gîndurilor. Îi e chiar dragă Astrida... dar... of, Sergiu ăsta !"

Şi plecă tiptil din cameră fără să fi spus nimic din cele ce voia.

După un timp, Sergiu îşi dădu seama de absenţa ei. Ridică capul şi fu foarte mirat că n-o mai găseşte lîngă dînsul. Zîmbi însă şi clătină uşor din cap. „Draga de ea", — se pomeni el zicînd şi simţi cum obrajii i se aprind uşor.

Nardina se înşela de astă dată. Se înşela, căci timiditatea care pusese de atîtea ori stavilă destăinuirii ei îl tulbura şi pe Sergiu, care în noaptea nedormită în spital îşi dăduse seama că Nardina îşi cîştigase un loc în inima lui, pe care nu avea cum să-l mai piardă. Şi, de altfel, hotărîrea lui era luată...

Capitolul XX

O TELEGRAMĂ

Astrida îşi dăduse şi ea seama de greşeala Nardinei. Şi se hotărî să stea de vorbă cu dînsa. Cu orice preţ, ea trebuia s-o ferească de zbuciumul acesta, chiar minţind-o...

Într-una din serile în care Sergiu plecase ca de obicei spre institut, ea bătu uşor la uşa Nardinei şi intră. Aceasta, întinsă pe o canapea largă, citea, chinuindu-şi în acelaşi timp unul din zulufii negri care nu se lăsau învîrtiţi pe deget.

— Te deranjez, Nardina ? Înveţi ? întrebă Astrida.

— Deloc, spuse aceasta închizînd cartea şi aşezînd-o alături de ea. Hai vino aici, alături de mine. Dar ce s-a întîmplat ? Eşti, pare-se, puţin cam tristă. Te-a supărat cineva ? şi, vorbind, se dădu puţin înlături făcîndu-i loc.

— Nu, Nardina, dar vreau să-ţi vorbesc serios...

— Te ascult, sînt numai urechi...

— Nardina... tu îl iubeşti pe Sergiu ! Nu, nu, te rog, spuse dînsa acoperind cu mîna uşor apăsată gura Nardinei, care se deschisese pentru protest, pe mine nu mă înşeli. Mi-am dat seama de acest lucru din primul moment... de cînd te-am cunoscut. Eu o ştiu... o ştiu bine...

— E adevărat... şi mi-e ciudă pe mine, şopti Nardina înfiorîndu-se.

— Şi pe mine... Nu-i aşa ? Şi pe mine...

— Nu, Astrida, nu-i adevărat. A fost poate, mărturisi cinstit Nardina, o rătăcire de moment. Mi-a trecut... acum m-am resemnat...

— Vezi tu ? O recunoşti singură. Te-ai resemnat pentru că îţi închipui că nu poţi face alt fel, nu-i aşa ? Pentru că socoteşti că eu am căzut aşa din cer, pe neaşteptate, şi...

— Poate... ştiu eu ? roşi Nardina.

— Uite, din cauza asta am venit acum şi am spus că vreau să discut serios. Nardina dragă, eu am venit acum să-ţi spun... deşi mi-e greu... mi-e foarte greu... Nardina, să nu fii neliniştită din cauza asta... din cauza mea...

Nardina nu observa stîngăcia din glasul Astridei. Era fericită. Fericită că totul nu fusese decît un coşmar. Iar Astrida, la rîndul ei, se bucura că putuse să scoată din sufletul acestei prietene dragi un ghimpe nepoftit. Chiar cu preţul... unei minciuni. Chiar cu preţul unei renunţări dureroase...

Astrida continua să vorbească, în timp ce vocea îi tremura şi ochii se înceţoşau de pînza lacrimilor, pe care nu le putea stăvili. Şi aşa, una în braţele celeilalte, amestecîndu-şi lacrimile de bucurie şi durere, le găsi Sergiu cînd se întoarse de la institut.

Gerul de afară îi îngheţase răsuflarea în spicul gulerului de blană, iar obrajii roşii îl ardeau ca împunşi cu mii de ace. Se dezbrăcă în vestibul şi, zărind o dîră de lumină strecurîndu-se sub uşa Nardinei, intră fără să bată.

Cele două confidente, surprinse, se fîsticiră. Sergiu, aducătorul unor veşti grandioase, nu observă însă nimic.

— Fetelor, o veste mare!

— S-o auzim, răspunseră în cor Astrida şi Nardina, care îşi ascundeau cu dibăcie în umbra lampadarului ochii plînşi.

— Mi-a telefonat Mironescu din Bucureşti. Am stat mult de vorbă cu el. M-a întrebat de tine, Astrida. Se pare că are nevoie de sfatul tău. Dar nu despre asta e vorba. Ieri seară au lansat satelitul artificial!

— Al cincelea...! exclamă Nardina.

— Ştiam de mult că va izbuti să-l lanseze mai devreme, spuse calm Astrida. Mi-a scris şi aici despre acest lucru. Acum însă înţeleg de ce are nevoie de mine... şi, de altfel, vine foarte bine, rosti gînditoare Astrida, vine... foarte bine... tocmai acum!

— De ce tocmai acum? Ce înseamnă asta, tocmai acum? întrebă nedumerit Sergiu.

— Nu, nimic, tresări dînsa surprinsă, nimic important în orice caz... dar e natural ca, dacă are nevoie de mine, să-l ajut în privinţa asta. E normal să plec, nu?

— Să pleci?

— Adică, răspunse uşor stingherită Astrida, să plec la dînsul, să vedem despre ce-i vorba...

— Aa! Asta-i cu totul altceva.

— Dar te reîntorci, nu? Te reîntorci, Astrida? spuse la rîndul ei bănuitoare Nardina. O să te revedem curînd, nu?

— Da, aveţi să mă... revedeţi... curînd. Numai să faci ochii mari, draga mea, să faci ochii mari ca să mă vezi bine, răspunse enigmatic Astrida, în timp ce mîngîia drăgăstos părul negru al acesteia. Şi, ridicîndu-se, părăsi camera.

— Ce-o fi cu dînsa? I-ai spus ceva, Nardina?

— Nu, nu. Nu e nimic. E puţin obosită, schiţă conspirativ aceasta. Am stat cam mult de vorbă...

— Despre?...

— Despre toţi şi toate. Şi mai ales despre tine... aruncă într-o doară Nardina.

— Despre mine? Dar ce-aţi avut de vorbit despre mine? De unde aşa din senin?

— Nu era deloc din senin, răspunse zîmbind Nardina, în timp ce, luîndu-l de braţ, îl împingea uşor spre uşă. Iar referitor la „ce-am avut de vorbit" despre tine, acesta este un lu-

cru care ne privește numai pe noi două. Și acum... dragul meu, fă bine și retrage-te politicos din camera unei tinere fete căreia îi pică ochii de somn...

— Complot, așa-i? V-ați aliat, hai? se răsti în glumă Sergiu, îngroșîndu-și de circumstanță vocea.

— Tinere, continuă bătîndu-l pe spate Nardina cu un aer profesoral, te rog să nu depășești limitele unei ținute verbale de prim-rang. Pe mîine, rise ea și, cu un ultim brînci energic, îl trecu dincolo de prag și închise ușa.

Nardina era veselă. Destăinuirea Astridei și faptul că gelozia ei prostească era fără motiv o făcură să freamăte de bucurie. Și, în timp ce se dezbrăcă, se trezi fredonînd un cîntec vesel pe care-l uitase de mult. Stinse lumina și se trînti cu fața în perne rîzînd ușor și izbind cu pumnii mici în salteaua moale. Gîndurile începură să alerge, făurind povești de dragoste în care erou și eroină erau Sergiu și dînsa. Dar peste cîteva clipe, istovită de emoțiile zilei ce trecuse, adormi, respirînd ușor, cu mîinile strînse pumni și duse la gură copilărește.

În camera Astridei însă, lumina arse pînă-n zori...

A doua zi, ea își luă rămas bun de la cei din casă și, condusă de Nardina, se grăbi spre tren. În gară, unde era mare forfotă, mai stătură de vorbă cîteva clipe, înțelegîndu-se cu greu din cauza zgomotului pe care-l făceau trenurile ce intrau și ieșeau neîntrerupt.

— Să nu stai mult, Astrida. Să știi că are să ne fie dor de tine.

— Nu pot să-ți promit lucrul ăsta. Nu depinde întru totul de mine. Trebuie însă... trebuie să vorbesc neapărat cu profesorul Mironescu și apoi... o să vedem.

— Dar ce vrei să faci? Se pare că ai tu ceva aici, glumi Nardina ciocănindu-i ușor fruntea cu arătătorul îndoit.

— Am, e drept. Și încă multe... rîse Astrida. Acum să ne luăm rămas bun...

Era și timpul. După semnalul cuvenit, garnitura expresului se puse ușor în mișcare. Astrida o cuprinse în brațe pe Nardina, o sărută puternic pe amîndoi obrajii și-i făcu semn din mînă mult timp după ce sărise pe scara vagonului care se depărta.

— Să fii veselă, Nardina. Să n-ai nici o grijă. Să-l iubești mult! Și el te iu-beș-te! strigă ea în cele din urmă.

Cuvintele ei ajunseră, purtate de vînt, pînă la Nardina, care privea înduioșată trenul, și imaginea Astridei, care se făcea din ce în ce mai mică, și mai mică. Ajunseră purtate de vînt și se cuibăriră în piept, în dreptul inimii, care bătea nebunește, încălzind-o.

În gara Bucureștiului, profesorul Mironescu, care fusese prevenit de sosirea Astridei, o aștepta cu nerăbdare. După ce îi strînse călduros amîndouă mîinile întinse cu încredere, o conduse prin vălmășagul peronului spre ieșire.

O dată ajunși în fața casei sale, profesorul o ajută să urce scările largi ale intrării și o conduse spre camera pe care i-o punea la dispoziție.

— Te odihnești cît vrei. Suni dacă ai nevoie de ceva, și după-amiază ne vedem.

— Sînt odihnită perfect. Nu-ți cer decît puțin timp, ca să mă spăl și să mă schimb, și te urmez chiar acum.

— Dar de ce? De ce graba aceasta? Ce s-a întîmplat?

— E greu să explic dintr-o dată. Și, de altfel, e o chestiune care se referă în mare parte numai la mine. Am eu un plan — zîmbi ea ușor, liniștindu-l astfel pe Mironescu, care începuse să fie îngrijorat, și sper să primesc aprobarea...

Peste o oră, în biroul său, la masa care fusese martora destăinuirii senzaționale făcute de Sergiu și care însemnase începutul acestor întîmplări, profesorul și Astrida discutau aprins.

— Crede-mă pe mine. Încercarea nu e grea. Noi am făcut-o și cunosc toate detaliile...

Și Astrida continua să expună profesorului planul său.

— Ați lansat un nou satelit artificial?

— După cum știi. Ți-am scris doar...

— Desigur. Fără echipaj și ceva mai mare ca primele patru... Ei bine, eu ofer și sper ca memoria să nu mă înșele deloc, spuse Astrida sprijinindu-și capul în mîini, planurile complete, detaliate, ale construcției unui satelit uriaș de sute de tone, **cu echipaj**, și care să se poată învîrti, colo sus, timp nedefinit. Un an, doi, zece... Și în același timp...

— Dar..., spuse profesorul — pe care calmul său obișnuit îl părăsise, îți dai seama ce-mi propui? Să fac o încercare care ar putea costa viața unor oameni. De unde știm noi că toate se vor întîmpla așa cum le prevezi tu? De unde știm că într-adevăr nu va interveni nici o defecțiune în angrenajul acesta uriaș pe care mi-l propui și la care mărturisesc că m-am gîndit și eu de mult. Da, Astrida, m-am gîndit și lucrările mele sînt de ajuns de înaintate; dar cîte greutăți... Și apoi, crezi tu că cineva va risca zborul acesta și apoi va încerca al doilea risc, acela de a sta acolo la atîtea mii de kilometri de noi, legat numai prin radio, singur... Crezi tu că voi găsi — sub rezerva faptului că mă voi duce eu singur — pe cineva pentru această încercare?... exclamă necăjit Mironescu.

— Da! răspunse hotărît Astrida.

— Ce? Glumești, Astrida...

— Deloc. Sînt foarte serioasă...

— Și cine, mă rog?

— Eu...

Profesorul tăcu încremenit. Uitase de un timp încoace că în fața lui se afla asistenta profesorului și eminentului savant Gnox și nu Astrida, fata tristă și singură printre pămînteni, fata pe care începuse s-o iubească.

Propunerea pe care i-o făcea acum îl punea într-o încurcătură grea. Pe de o parte inima îl împingea să accepte; era singura șansă ca ipotezele să poată fi verificate, era singura șansă ca stația de televiziune-releu, stația de telefonie, laborator cosmic, toate acestea și încă altele să aibă conducerea nemijlocită, imediată, apropiată a unui creier viu, omenesc.

Pe de altă parte, tot inima lui Mironescu și dragostea pe care o legase în gîndul său cu Astrida, dragostea aceasta a

unui om care iubea pentru prima oară, îl făcea să refuze acest gest de curaj care putea fi în același timp și unul de sacrificiu.

— Niciodată! În orice caz nu cu învoirea mea! spuse categoric Mironescu.

— Dar nu-ți dai seama de toate avantajele pe care știința pămîntenilor le va putea obține? Cele mai bune telescoape ale voastre nu pot lucra decît cu o parte mică din eficacitatea care le-ar sta la dispoziție acolo, sus, unde lipsește aerul, pînza aceasta deasă care vi se pune pe ochii artificiali, oricît de mari i-ați face pe aceștia. Mai departe, gîndește-te... stațiunea-satelit nu va fi deloc influențată de gravitate, indiferent de înălțimea la care o vom lansa și deci de distanța care o va despărți de pămînt.

Această condiție nu există și nici nu poate fi creată aici, pe pămînt, continuă Astrida. Îți dai seama ce perspective minunate de cercetări! Gîndește-te la fizicieni, la chimiști, la biologi...

— Nu se poate, ripostă ceva mai slab Mironescu. Dar gîndurile începură să-i zboare, și tabloul schițat doar de Astrida începea să prindă viață. Vedea parcă acel satelit, de forma unui covrig uriaș. În mijloc avea să fie așezat agregatul de termoelemente care vor furniza energie tuturor acestor aparate. Sau nu... mai bine altceva. Un reactor nuclear de dimensiuni reduse și care va folosi... negatronul... Negatronul? se întreba Mironescu. Da, negatronul, de ce nu? își răspunse mintal tot el. Un reactor de dimensiuni reduse, cu o greutate redusă... Apoi pe margini vor fi camerele spațioase ale celor ce vor conduce stațiunea... brîurile largi de flori și plante verzi, aparatele de oxigen, aerul condiționat, căldura... o construcție delicată, diafană, ca de basm... Diafană? Da, desigur. O vor putea face ca o pînză de păianjen... numai rigiditate să aibă... căci greutatea... ehe... greutatea va fi dispărută aproape cu totul...

— Am să instruiesc eu cîțiva pămînteni care vor voi să plece cu mine...

— Cum? tresări readus la realitate profesorul. Pămînteni care să... plece? Nu! Nu admit. Categoric. Astrida, te rog, nu mă ispiti...

Într-una din zilele lunii următoare, însă, consiliul științific mondial, întrunit în grabă de profesorul Mironescu, asculta cu atenție propunerile pe care le cuprindea proiectul primei stații-satelit cu echipaj, la care profesorul și Astrida lucraseră zi și noapte. Iar peste alte cîteva luni, lucrările pentru lansarea primului tren de rachete care purtau în interiorul lor pe cei ce aveau să construiască stațiunea la o înălțime de cîteva mii de kilometri își luară zborul.

Astrida lucrase zi și noapte alături de profesorul Mironescu, care-și uitase vîrsta și nu mai cunoștea oboseala. Amîndoi cutreierau neîncetat atelierele special amenajate, îndrumau echipele de tehnicieni, lucrau cot la cot cu desenatorii, grăbeau proiectanții. Mironescu scria, telefona, telegrafia; pleca singur și se întorcea de îndată, cerea, impunea, transporta tot felul de materiale; lucra cu puteri înzecite. O știa pe Astrida alături de dînsul.

Calculele erau zilnic revăzute și permanent erau aduse noi

și noi îmbunătățiri care provocau desperarea celor ce lucrau. Dar profesorul, pe de o parte, și Astrida, pe de alta, știau să explice calm, liniștit, cauza acestor intervenții, și cînd tehnicienii aflau că toate se fac pentru securitatea și confortul cît mai mare al celor cîțiva curajoși voluntari care aveau să realizeze una din cele mai mari cuceriri ale științei, lucrul se relua cu aceeași migală cu care fusese început.

Între timp, Astrida instruia și ea pe cei cîțiva tehnicieni și cercetători care se oferiseră, de îndată ce fusese făcut cunoscut apelul profesorului Mironescu, să o însoțească în această expediție. Și cînd lucrările luară sfîrșit, cu cîteva zile înainte de plecarea rachetei finale, care avea să-i ducă pe locuitorii — pentru cît timp ? — satelitului artificial, Astrida îl rugă pe Mironescu să-l cheme pe Sergiu.

— Ți-e dor de el ? întrebă Mironescu.

— Da și nu. Dar aș vrea să vorbesc cu el înainte de a pleca.

După telefonul primit, Sergiu sosi a doua zi. Dar zadarnic încercă s-o întîlnească pe Astrida. Consemnul dat de aceasta fu respectat cu strictețe de întreaga echipă de tehnicieni, în frunte cu profesorul Mironescu, care-l sfătuiră în cele din urmă să aștepe ziua plecării.

În dimineața cînd — de pe același teren experimental unde înainte cu cîteva luni fusese lansată o rachetă și un laborator pitic — urma să plece nava cosmică uriașă. Sergiu fu chemat de Mironescu.

— Sergiule ! Astăzi pleacă Astrida ! Peste o oră, și i-am promis să te aduc cu mine.

Sergiu tăcu îngîndurat. Și în momentul cînd se urcară în limuzina profesorului își dădu seama că o va vedea pe necunoscuta care coborîse într-o noapte cu lună, învăluită de un nor de fum argintiu ; și o va vedea, poate, pentru ultima oară...

Impresia aceasta prinse și mai mult viață atunci cînd, coborînd din mașină, o zări pe Astrida și haina ei de aviator, atît de asemănătoare cu cea pe care o purtase în noaptea cînd începuse acest văimășag al întîmplărilor.

— Sergiule, îl luă Astrida la o parte, mai sînt cîteva minute pînă plec. Vreau să-ți vorbesc...

— Dar... Astrida... nu ne-ai spus nimic... nouă, toți eram îngrijorați... ce s-a întîmplat... plecarea ta bruscă și acum hotărîrea asta... așa deodată...

— Nu s-a întîmplat nimic, Sergiule. Și, în orice caz, nu deodată, adăugă ea ca pentru sine. M-am hotărît să plec și nu trebuie să-ți fie frică pentru mine, spuse ea observînd îngrijorarea din ochii lui Sergiu, pentru că, după cum știi, încercă ea să glumească, acest sport, voiajul acesta, l-am mai făcut eu de cîteva ori...

— Astrida, o chemă profesorul, totul e gata. Echipa te așteaptă.

— Îndată. Un minut numai, răspunse ea și apoi i se adresă din nou lui Sergiu.

— Am vrut să-ți mulțumesc înainte de a pleca pentru că m-ai salvat atunci...

— Astrida, protestă ușor mîhnit Sergiu.

— Da, da... știu eu ce spun... iar în al doilea rînd, Sergiule, uite un lucru pe care tu poate nu-l știi... e vorba de complotul nostru, zîmbi ea... Vreau să-ți spun că... vreau să afli că... te iubește cineva mai presus de orice, te iubește cu patimă și tu nu știi, Sergiule..., continuă dînsa cu glasul întretăiat.

— Ba știu, Astrida, știu! zîmbi acesta.

— Știi? Spui că știi.... încercă Astrida, gîtuită, simțind cum lacrimile își fac loc...

— O știu. E drept, zîmbi el stingherit, nu de mult... dar o dată cu aceasta mi-am dat seama și eu că o iubesc și...

— Și?... întrebă Astrida căutînd să-i prindă privirea.

— Și m-am hotărît desigur. Deși Nardina e încă aproape un copil, totuși... eu m-am hotărît. Mă căsătoresc... da, da. Ne căsătorim, și asta curînd de tot, exprimă Sergiu o hotărîre categorică care-i apăruse în momentul acela.

Astrida tresări și simți o clipă cum se înfioară din creștet pînă în tălpi. „Ce nebunie! Cum îndrăznise să creadă?... Și oare cum să fi observat el... cînd... ea... își ascunsese atît de bine toată dragostea care începuse atît de departe... demult... demult!"

În clipa următoare Astrida își recăpătase cumpătul:

— Tocmai de acest lucru voiam să-ți vorbesc și eu, Sergiule. Ea te iubește și te merită. Sînt fericită cînd aflu acum că și tu o iubești. Să vă căsătoriți. Repede, Sergiule, m-auzi tu? Repede. Și să fiți fericiți. Și, din cînd în cînd, cam pe la apusul soarelui, glumi ea în timp ce lacrimile, care nu se mai lăsau stăpînite, începură să-i tulbure ochii, să vă uitați la steaua cea micuță care se plimbă sus. Și să știi, Sergiule, că acolo se gîndește cineva la voi, cineva căruia îi sînteți foarte dragi... termină ea și, înainte ca Sergiu să aibă timp să-i răspundă, îi cuprinse capul în mîini și-l sărută cu deznădejde pe amîndoi obrajii. Se întoarse apoi și fugi spre platforma rachetei unde o așteptau prietenii...

. . . .

Noaptea se lăsase tiptil, acoperind în negură luminile care clipeau pe străzi. Sergiu intră înfrigurat în localul poștei, unde o funcționară de serviciu urmărea atentă rîndurile unui roman foileton.

— Se mai primesc telegrame?

— Desigur! Toată noaptea, îi răspunse mașinal funcționara închizînd leneșă romanul început.

Sergiu stătu o clipă, prinzînd între dinți, gînditor, creionul pe care aceasta i-l întinsese. Apoi scrise grăbit: „Mă reîntorc la tine și numai pentru tine" și apoi întinse textul peste masa din fața lui.

„Mă reîntorc... două cuvinte... așaaa... numai pentru..." silabisi funcționara. „Iscălit: Sergiu, nu?"

Acesta nu răspunse. Gîndurile-i zburau spre Nardina înaintea telegramei.

— Ați scris numai nouă cuvinte. Mai aveți drept la un cuvînt.

— Cum? tresări Sergiu.

— ...Mai aveți drept la un cuvînt. Taxa e aceeași pentru nouă sau pentru zece cuvinte...

— Ah, înțelese el. Nu. Mulțumesc. Și adăugă după o scurtă pauză:

— E tot ce-aveam de spus!

Sergiu își ridică apoi înfrigurat gulerul paltonului, înfundă adînc mîinile în buzunare și porni să înfrunte noaptea și viscolul care aduna furios nămeții de zăpadă.

— SFÎRȘIT —

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LE